

Đa Sự Lang Y

Hóa Bướm

Hằng năm cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức những kỷ niệm hoang mang của buổi tựu trường.

Tôi không thể nào quên được những cảm giác trong sáng ấy nảy nở trong lòng tôi như mấy cành hoa tươi mỉm cười giữa bầu trời quang đãng.

Những ý tưởng ấy tôi chưa lần nào ghi lên giấy, vì hồi ấy tôi không biết ghi và ngày nay tôi không nhớ hết. Nhưng mỗi lần thấy mấy em nhỏ rụt rè núp dưới nón mẹ lần đầu tiên đến trường, lòng tôi lại tưng bừng rộn rã.

Buổi sáng mai hôm ấy, một buổi mai đầy sương thu và gió lạnh. Mẹ tôi âu yếm nắm tay tôi dẫn đi trên con đường làng dài và hẹp. Con đường này tôi đã quen đi lại lắm lần, nhưng lần này tự nhiên tôi thấy lạ. Cảnh vật chung quanh tôi đều thay đổi, vì chính lòng tôi đang có sự thay đổi lớn: Hôm nay tôi đi học.

(Tôi đi học -- Thanh Tịnh)

Hắn yên lặng lái xe từ trường Đại Học chính của tiểu bang về nhà,

trong đầu cứ vương vấn về bài tập đọc nổi tiếng "Tôi đi học" của Thanh Tịnh từ cuốn "Quốc Văn Toàn Thư" các lớp tiểu học mà ai trong thế hệ hần cũng thuộc nằm lòng. Hôm nay hần và vợ hần đem đưa con trai đầu lòng đi học Đại Học. Trời hôm nay không phải cuối thu mà là cuối hạ, không đầy sương thu và gió lạnh mà đầy khí nóng và độ ẩm. Cái nóng giết người của vùng Mid-West ở Hoa Kỳ. Chuyển đi về nhà hần lái xe trong yên lặng, phần vì mệt nhọc sau một ngày nóng nực mà phải khuôn đồ đạc của con hần vào nhà trường nội trú (dormitory), phần vì hần đang bực mình với vợ hần, không muốn tiếp tục câu chuyện mà hần biết sẽ không đi về đâu.

Vợ hần, như những bà mẹ khác, cứ lo lắng cho thằng con đầu lòng đi học xa. Hết lo xa, lại lo gần. Nào là không biết nó có giặt quần áo đúng không. Nào là ai sẽ đánh thức nó dậy buổi sáng. Nào là không biết đồ ăn trong trường có hợp khẩu nó không. Thấy mà bực mình.

- Tôi nói cho bà hay là đời nó bây giờ còn sướng chán. Hồi xưa tôi và bà có ai đem vô trường đâu mà vẫn học ra ông này bà nọ như ai vậy. Chưa kể hồi đó còn phải đi làm thêm và lo chuyện mượn tiền để trả học phí và bao nhiêu phí tổn khác nữa.

Vợ hần chanh chua:

- Hồi xưa khác, bây giờ khác. Hồi đó mình là dân tị nạn nghèo đói đã quen, được đi học đã là may. Còn tụi nó từ nhỏ đến lớn có khi nào xa nhà bao giờ đâu, làm sao mà ông bảo "Đời cua cua máy, đời cáy cáy đào" được. Mình là cha mẹ thì phải lo cho chúng chứ. Con tôi, mang nặng đẻ đau thì tôi thương, có chết ai.

Hần biết cái lý luận này thì không bao giờ có hòa đàm. Cũng như

hôm nọ hăn và vợ hăn đi chợ. Đi ra khỏi Siêu Thị vợ hăn bảo hăn:

- Chỉ có một hai bao đồ mà ông cũng dùng xe (shopping cart) à? Sao không xách tay để mấy thằng bé khỏi phải cực nhọc đem xe trở lại Trời nắng nôi. Tụi nó cũng như con mình, đi học về đi làm kiếm được có mấy đồng mà phải khổ sở.

- Trời đất ơi! Còn tôi thân già phải cực nhọc xách đồ cho bà thì bà không nghĩ tới à!

Hăn còn muốn nói thêm nữa, nhưng biết nói lắm thì cũng bằng thừa. Cái chuyện con hăn đi học này cũng cam go lắm. Lúc đầu con hăn định đi học đại học tư nổi tiếng gần nhà. Vợ hăn rất là đặc ý. Nhưng sau con hăn đổi ý bỏ đi đại học tiểu bang. Phần vì nó có nhiều bạn bè cùng ghi danh, nhưng chắc phần chính là nó muốn đi xa nhà một chút. Bà cũng giận dỗi mấy ngày. Hăn thì chẳng có ý kiến. Hai đại học này, cái nào nào hăn cũng học rồi. Chỗ nào cũng có người quen. Chỗ nào cũng nổi tiếng cả. Ăn thua là thằng con nó có chịu khó học hành hay lại ham chơi mà thôi. Càng thấy vợ hăn quá cưng con, hăn càng đồng ý với câu ca dao:

" Đi cho biết đó biết đây

Ở nhà với mẹ biết ngày nào khôn"

Hăn cứ nghĩ đến câu:

" Con hư tại mẹ, cháu hư tại bà"

thật không phải là không có cái lý lẽ của nó.

Vợ hăn quan niệm mình cực khổ là cho con cái nó nhờ chứ chúng nó cũng phải cực khổ như mình thì có nghĩa lý gì. Hăn với kinh nghiệm nhà binh luôn theo chính sách: "Quân trường đổ mồ hôi; Chiến

trường bớt đổ máu".

Mình có sống cho đời chúng nó mãi được đâu. Cuộc đời có khổ thì mới có cái hay, cái vui và cái thú vị của nó. Cuộc chiến mà không đổ máu thì chiến thắng nào có vinh quang như người ta thường nói. Vợ hăn cứ lo thằng con thiếu tiền tiêu. Vừa viết cho ngân phiếu vừa dí tiền mặt vào túi nó. Hăn nghĩ sinh viên thì cần tiền làm gì mà lăm thế. Học phí, sách vở, đồ lặt vặt, tiền ăn cũng như tiền phòng đã có hăn trả hết rồi. Thời đại này chúng còn có máy vi tính di động, phon di động, phiếu tín chỉ (credit cards), cần gì thì cứ "charge" trước rồi gọi về nhà tính sau. Trong phòng thì đầy máy móc, tủ lạnh, máy hát, máy truyền hình mà con hăn còn than thiếu thốn. Chẳng bù cho sinh viên, học trò hồi xưa:

Đôi guốc năm hiên kéo bốn mùa.

Tiền nhà ít gửi, biết chi mua !

Áo nhà cọ mãi đôi tay rách,

Gương lược thăm hoài tóc ngắn thưa.

.....

(Học Sinh - Huy Cận)

Hết chuyện tiền bạc rồi tới chuyện phòng ốc. Vợ hăn lo cái phòng ngủ quá nhỏ, chật chội, nóng nực. Mượn cố trời nóng nực hôm nay. Bà cứ trách hăn là không chịu viết giấy để cho con nó có máy lạnh, loại nhỏ nhỏ để cửa sổ, sợ tối nóng quá nó ngủ không được.

- Con người ta còn bỏ tiền ra đi thăm Bác Sĩ mà lấy giấy chứng thực, còn ông thì chỉ ngoặc vài chữ mà cũng không chịu làm. Tôi thật cũng hết ý kiến với ông.

- Đi học mà bà làm như đi nghỉ mát không bằng! Trời nóng thì vô thư viện mà học có phải là một công hai chuyện không chứ. Đêm về, nóng thì mở cửa , bỏ quạt trần mà ngủ.

Hắn còn thêm:

- Nóng thì cũng chỉ có mấy tuần rồi trời lại lạnh cóng.

Máy lạnh chỉ tổ công kênh, choán mất cả cửa sổ không thấy cảnh đẹp của sân trường.

Thật ! Thời của chúng nó bây giờ chẳng biết thơ mộng như thời của bọn hắn:

Lên gác yên tâm nghĩ sự đời,
Hương nồng quanh gối vẫn vợ chơi.
Giường bên cửa sổ, cây đưa mát,
Không chịu mùng che để ngó trời.

.....

(Học Sinh - Huy Cận)

Về đến nhà, hắn bỏ ra sau vườn cắt cỏ, chăm sóc vườn tược. Có thằng con cắt cỏ phụ cũng đỡ mệt và ít mất nhiều thời giờ. Hắn cũng bắt đầu thấy nhớ thằng bé. Bên hông nhà, mấy cây sồi (oak) mới trồng thiếu nước, cành lá khô héo quăn queo dưới cơn nắng nung người! Hắn lại bức mình vì vợ hắn trồng hai cây đầu vườn quá gần nhau nên chúng không lớn lên được. Chả bù cho mấy cây trồng xa nhau ở cuối vườn. Hắn lẩm bẩm :

- Cây cối cũng như người, phải có chỗ rộng, có đất dung thân mới hy vọng lớn lên được!

Vợ hắn cũng theo hắn ra vườn chăm nom mấy cây hồng. Bất chợt bà

kêu lên:

- Ông ơi! Lại đây coi! Sao con bướm này kỳ vậy?

Thì ra khi thấy con nhộng đang khổ sở cắn tổ chui ra, vợ hăn vì lòng nhân đạo đã cắt cái kén để con nhộng chui ra nhanh hơn. Đâu biết rằng con nhộng chui từ từ qua lỗ hẹp để ép hết nước trên cặp cánh.

Con bướm này ra tổ với cặp cánh đầy, mập ú vì ứ đọng đầy nước.

Lòng nhân đạo của vợ hăn đã làm con bướm này cả đời bò sát đất, không bay lượn vờn hoa như bao con bướm khác. Cái giai đoạn khổ nhọc từ từ chui qua lỗ hẹp của cái kén cũng là giai đoạn cần thiết, bắt buộc của luật tự nhiên cho nhộng hóa bướm.

Cuối vườn chợt vang lên tiếng ve ca. Khởi sự bằng một vài tiếng ca lẻ loi rồi chợt rền lên như tất cả mọi con ve cùng đồng ý hòa điệu. Hồi nhỏ hăn đọc sách hay nghe nhạc thấy ai cũng nói là ve kêu báo hiệu mùa hè sắp tới, như khóc than cho cảnh xa thầy xa bạn. Mấy đứa con của hăn lại nghĩ khác. Chúng bảo ve kêu vào cuối hạ thì đúng hơn. Như khóc than cho một mùa hè vui vẻ đã qua mất. Con gái út của hăn còn văn chương hơn bảo: "Ba không thấy ngày tháng hè trôi nhanh như nước chảy qua chân con à?" Hăn lơ đãng nhìn về cuối vườn, hướng tiếng ve kêu, bất chợt hăn cũng đồng ý là tiếng ve kêu to hơn vào cuối hạ, nhất là năm nay. Hăn lập lại:

"Gớm, ngày tháng qua mau thật!!"

rồi lững thững bỏ vào nhà, quên hăn vợ hăn ngoài vườn vẫn đang còn ái ngại nhìn con nhộng không bao giờ hóa bướm.

Vậy đó bỗng nhiên mà họ lớn,

Tuổi hai mươi đến, có ai ngờ!

.....

(Học Sinh - Huy Cận)

Nguồn: giaomua

Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 28 tháng 12 năm 2004